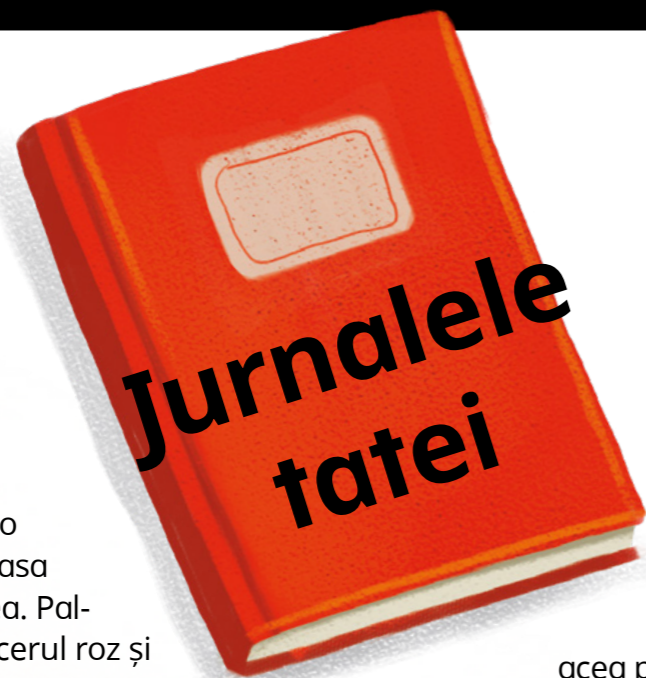

Richard M. Romney

Revistele Bisericii
(Bazat pe o întâmplare adevărată)

Allan stătea pe o bancă lângă casa lui. Soarele apunea. Palmierii acopereau cerul roz și portocaliu.

A dat pagina din cartea pe care o citea. Nu avea imagini. Dar pe Allan nu-l deranja. Îi plăcea mult să citească această carte!

Ochii lui parcurgeau scrisul îngrijit al tatei. Își aducea aminte acea parte! Îl amuza mereu.

Tocmai atunci, tata a ieșit afară. „Ce este așa amuzant?”

„Citesc una dintre cărțile tale.” Allan a zâmbit. „Îmi place partea cu nuca de cocos.”

„O, te referi la jurnalele mele.” Tata s-a așezat lângă Allan. „Spun povestea vieții mele. Dar nu sunt doar despre mine. Și tu ești în ele. Și la fel și mama și frații și sora ta.”

„Ca Nefi!”, a spus Allan. „El a scris povești despre viața sa și a scris și despre familia sa.”

„Așa este!”, a spus tata.

„Cel mai mult îmi plac părțile despre tine”, a spus Allan.

„Precum cele de când erai misionar aici, în Tahiti.”

„Mie îmi plac cel mai mult poveștile despre *tine*”, a spus tata. „Știi că ți-am pus numele după al doilea prenume al vârstnicului Bednar?”

„Nu mi-ai spus niciodată aceasta! D-abia aștept să citesc acea parte.”

Tata a zâmbit. „Sunt multe povești în jurnalele mele. Scriu în jurnal de la opt ani.”

„De la opt ani?”, a întrebat Allan. „Aceasta înseamnă foarte, foarte mult timp.”

Tata a râs. „Nu sunt chiar *atât de bătrân*.” Allan s-a gândit puțin. „O să împlinesc opt ani curând”, a spus el. „Pot să primesc un jurnal de ziua mea?”

„Desigur!”, a spus tata.

„Apoi, pot să-mi scriu poveștile pentru ca, într-o zi, copiii *mei* să le poată citi.”

„Aceasta pare o tradiție de familie grozavă!”, a spus tata. ●

Această întâmplare a avut loc în Tahiti.

Gândiți-vă la o poveste pe care vreți să v-o aduceți aminte mereu. Apoi, scrieți despre ea sau faceți un desen despre ea într-un caiet sau jurnal.

